

Kdo je bolj zvit?

Marsikaj ste slišali o lisičji zvitosti. Povsod se hvali in jo čislajo kot najbolj zvito. Toda temu ni tako, kakor razvidite iz sledečih vrstic.

Nekdaj je iskala lisica grižljeja za svoj lačni želodec. Toda zastonj.

Slednjič pride do neke male vasice. Na hišnem vrtu zagleda nekaj kokoši, ki so se zabavale v gorkem pesku. Tiho se priplazi zvita strina in, ko jo zagledajo naše kure, vzdignejo vratove po koncu ter zbežijo. Skrbni petelin jih hoče vsaj nekoliko braniti, zato beži najzadnji.

Vendar kmalu jih doide lisica in — hop, v skoku zgrabi petelina ter ga odnese po polju.

Ljudje kričijo, pa zastonj. V sili si izmisli petelin nekaj in pové lisici, kar ji je jako všeč. Ko beži z njim, ji reče: „Reci ljudem, da neseš svojega petelina, ker si ga ti ugrabila, zakaj kričijo potem za teboj.“

Lisica res takoj zakliče na vso moč: „Saj nesem svojega petelina in ne vašega, zakaj torej kričite?“ Petelin se med tem reši ostrega škripca in skoči na bližnje drevo, rekoč lisici: „Ali se ne sramuješ, da tako lažeš; jaz sem kmetov in ne tvoj.“ — Ker je lisica zgubila dobro pečenko, se je pač kesala in mislila: „Ti zlobni gobec, koliko kričiš brez vse potrebe. Ako bi vsaj zdaj molčal, ne bi zgubil svojega preskrbljenega kosila.“ Ko je lisica odšla, je šel petelin zopet vesel k svoji prestrašeni družini.

Iv. Arčič.

P e s e m.

Probna ptica,
Pastirica
Na zelenem, mladem zelju
Pila roso je blažilno,
Da bi glave
Bile zdrave;
Pila roso je blestečo,
Da bi v rasti
Našle srečo;

Pila roso je srebrno,
Da bi vsaka
Bila trda,
Kot jo nosi Vinko z Brda.
Ko zarumení jesen,
Pride ponje mož jeklen . . .
Vinko, Vinko,
Omehčaj
Glavo svojo
Do tedaj! . . .

Silvin Sardenko.

